

TEMA

Predrasude u svakodnevnom životu srećemo na svakom koraku i u raznim oblicima. Muzej predrasuda počiva na pretpostavkama da predrasude postoje, da su one opasne, i da smo svi zajedno i svako ponaosob odgovorni za svoje predrasude.

LOKACIJA – NOVI SAD

Mesto Muzeja predrasuda je Novi Sad.

Muzej predrasuda u Novom Sadu ima dvostruku funkciju – prema unutra je muzej, a ka spolja pozitivan znak na slici Novog Sada i Srbije.

Muzej je smešten u starom centru Novog Sada, u najgušćem delu grada.

MUZEJ PREDRASUDA U NOVOM SADU

TIJANA DIMITRIJEVIĆ

ARHITEKTONSKI ELEMENTI

Ovaj deo grada karakterišu: uski pasaži, kroz koje možemo da zavirimo u unutrašnjost zgrada i dvorišta sve do sledeće ulice; alternativni sadržaji poput galerija, kafića i klubova; skrivena i zapuštena unutrašnja dvorišta, zatrpana smećem i starim stvarima.

POZICIJA ZGRADE MUZEJA

Muzej završava blok zgrada koji se nalazi u srcu pešačke zone – Zmaj Jovina, Laze Telećkog i Miletićeva ulica. Blok ima četiri lica: Zmaj Jovina – glavna ulica (sredjene fasade, austrougarski štimung); Laze Telećkog – ulica s alternativnim sadržajima; Miletićeva – ulica s galerijama; uski pasaž (vojvođanski šor širine oko 3 metra).

Blok zgrada se ponaša kao kompaktna masa, vertikalno izbušena unutrašnjim dvorištima, a horizontalno pasažima. Fasade se kao jedna kontinuirana traka nižu oko celog bloka.

Muzej ovu traku fasada nastavlja, da bi je zatim zavrnuo u unutrašnjost bloka, i tako stvorio novi otvoreni javni prostor. Muzej je kao javna zgrada i sam produžetak javnog prostora grada.

KAKO MUZEJ FUNKCIONIŠE

Paralelno sa otvorenom stranom bloka povlačim dva visoka zida i između njih smeštam muzejski prostor.

Uski pasaž i novi javni prostor su povezani prolazom ispod muzejskog prostora.

Prema ulici Laze Telećkog nalaze se ulazni, uslužni i informativni prostori (ulaz, kasa, kafić, informacije).

Ovaj deo zgrade je delimično transparentan, pa tako dopušta vizuelne i prohodne veze između muzejskog prostora, dvorišta, novog javnog prostora i unutrašnjih dvorišta starih zgrada.

Važan element je unutrašnje dvorište muzeja koje buši rupu kroz celu zgradu – tu je pojavni i završni prostor muzejske putanje.

KONSTRUKCIJA I MATERIJALI

Noseću konstrukciju muzeja čine zidovi i ploče od armiranog betona (livenog na licu mesta). Dva velika zida oko muzejske putanje su sa spoljašnje strane obložena korom od belog vidljivog betona (*exposed concrete skin*).

Sa unutrašnje strane vidimo samu noseću konstrukciju. Podna obloga muzejskog prostora i zidovi drugog nivoa su od dekorativnog *estrich* betona.

Fasadu ulice Laze Telećkog čini čelična konstrukcija zida-zavese, a fasada okrenuta novom javnom prostoru i Miletićevoj ulici je kompozicija čeličnih prozora i panela od kopilit stakla.

Do unutrašnjeg dvorišta stižemo kroz vertikalne panele od kopilit stakla, i pojavni prostor muzeja se postepeno otvara pred nama. (Kao ruske babuške.)

PUTANJA MUZEJA

Iz unutrašnjeg dvorišta ulazimo u međuprostor između dva zida odakle nas lift vodi na najviši sprat muzeja.

Na najvišem spratu je **1. nivo muzeja** – nivo svakodnevnih predrasuda. Taj prvi nivo karakteriše poricanje i ne priznavanje predrasuda, te stav da su predrasude bezopasne.

Nalazimo se u prostoru koji se blago uspije, iznad glave vidimo nebo i svakodnevnu svetlost, pa mislimo kako je sve obično i u redu. Prostor je izbušen **vertikalnim cevima**, kroz koje možemo pogledati nadole, na niže nivoe muzeja. Na kraju putanje vidimo osvetljeni EXIT znak – tu je pojavno stepenište i evakucijski izlaz.

Lift nas vodi jedan sprat niže, u **2. nivo muzeja** – to je nivo nadogradnje-na-predrasude: delovanje predrasuda u medijima i u propagandne svrhe. Uvrnuti, zakriviljeni lavirus od homogenih materijala na zidovima i podu; ekspresionistički prostor; vizuelne i akustične veze u prostoru – vidimo i čujemo ponešto od onoga sto se događa u prostorima ispod, pored, iza i iznad nas. Vertikalne cevi i ovde buše prostor, kroz njih vidimo nivoe iznad i ispod sebe.

Lift nas vodi još jedan sprat niže, prolazi kroz otvoreni javni prostor u prizemlju, ali se tu ne zaustavlja, nego silazi u podrum. Ovde je **poslednji nivo muzeja** – nivo posledica: činjnice, podaci, brojevi (na primer, broj žrtava zločina pravdanih predrasudama). Prostor je jednostavan, određen upravnim ravnima. Cevi koje buše muzejni prostor ovde su samo rupe u ploči plafona iznad nas. Pogledavši kroz njih vidimo odakle smo došli.

Na kraju puta izlazimo u unutrašnje dvorište. Vidimo iznad sebe ulaz u prizemlju, posred dva zida muzeja, a skroz gore iznad glave otvoreni slobodni prostor. Ovo je završni prostor muzeja, stigli smo do samog kraja (sve bezći od početka).

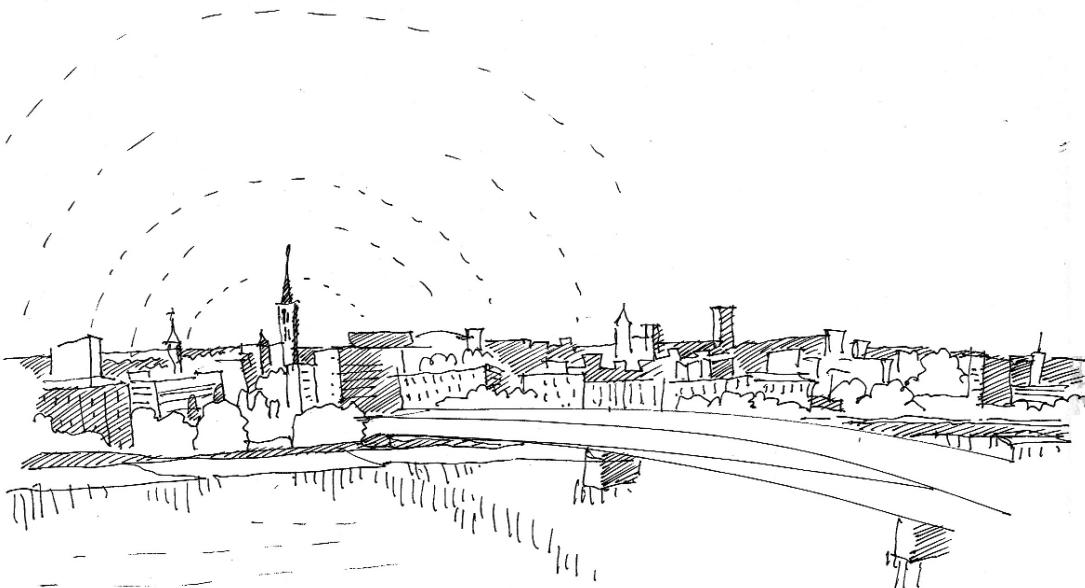
Odavde se liftom ili stepenicama vraćamo u uslužne prostore muzeja, u kafić, i ponovo smo u svakodnevnom prostoru.

Prostori muzeja, njihov redosled, prohodne i vizuelne veze između nivoa, svetlost, materijali, sve to priča opštu priču o predrasudama, dok mogući izložbeni predmeti i instalacije u prostorima muzeja mogu prikazivati konkretnе priče.

CILJ MUZEJA

Cilj Muzeja je da prikaže tri nivoa predrasuda – svakodnevne predrasude, nadogradnju na predrasude, posledice predrasuda – i da pokaze da se ta tri nivoa nadovezuju jedan na drugi, da su neposredno povezani.

Vertikalne cevi koje buše ceo muzejski prostor vizuelno povezuju sva tri nivoa. Na sva tri nivoa postoji EXIT znak i evakuacioni izlaz. To znači da na svakom nivou imamo pregled situacije i mogućnost izlaza što nas čini odgovornima za vlastite izbore.

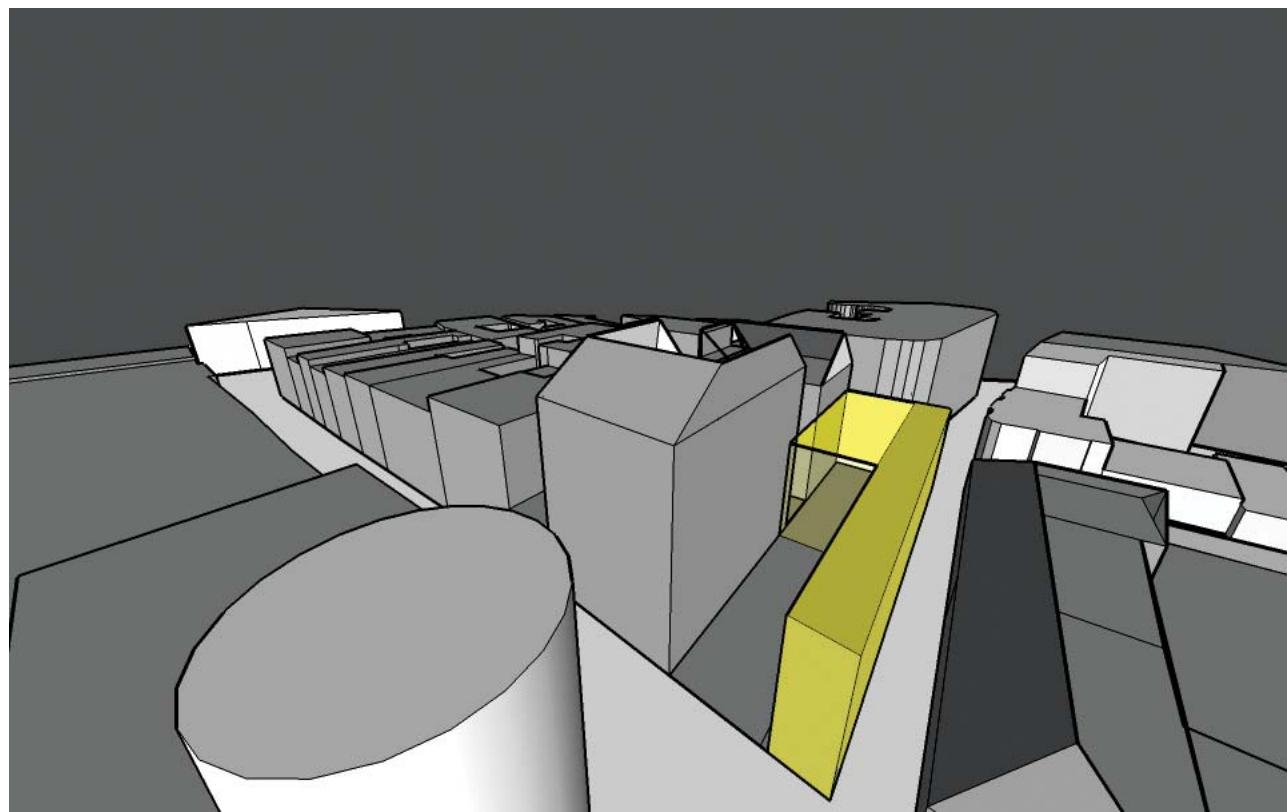
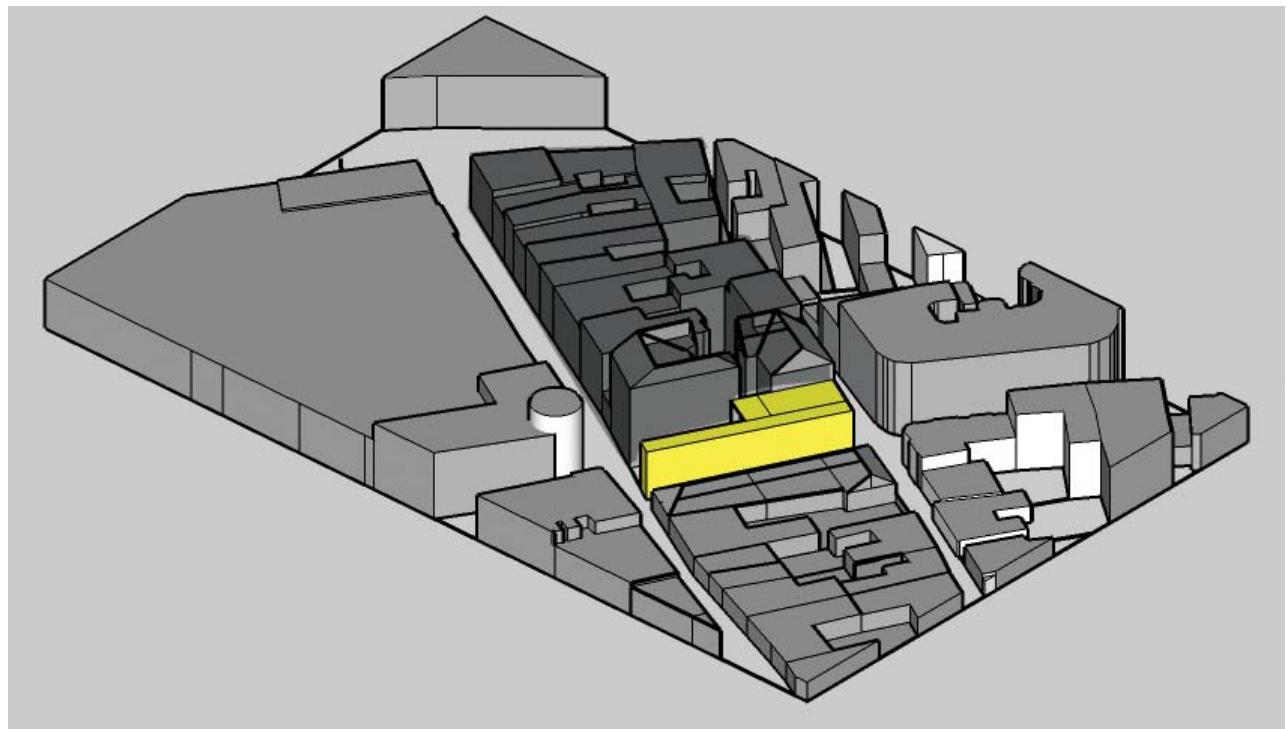

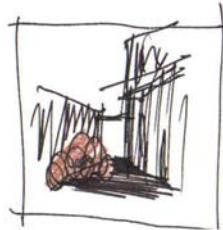
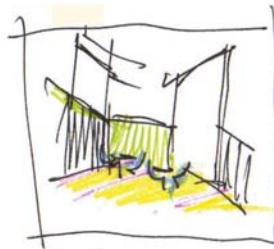
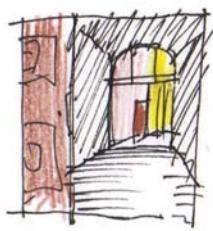

50

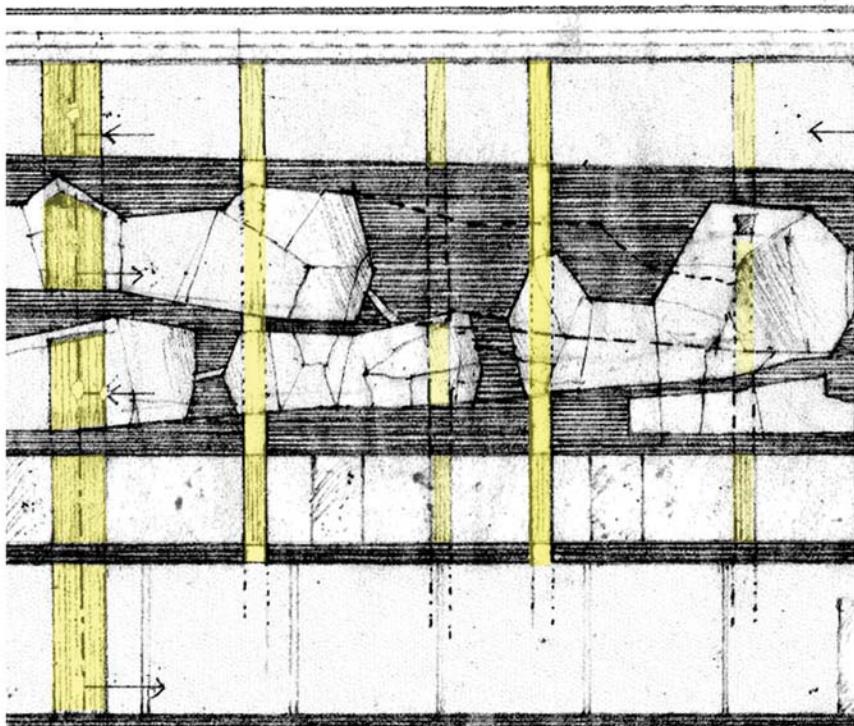
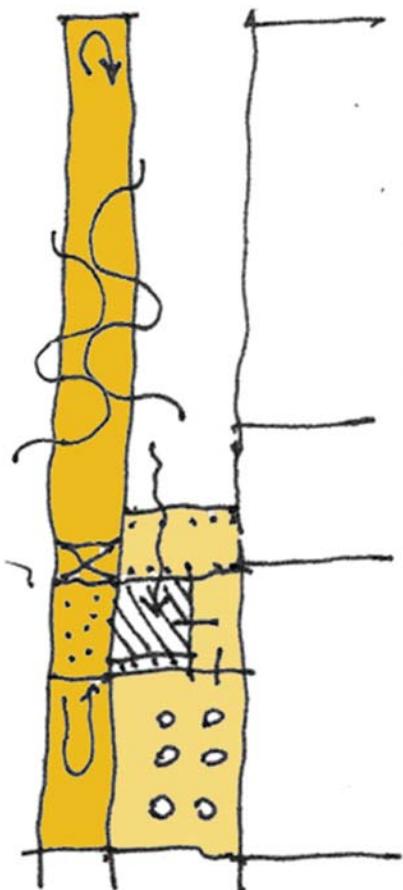
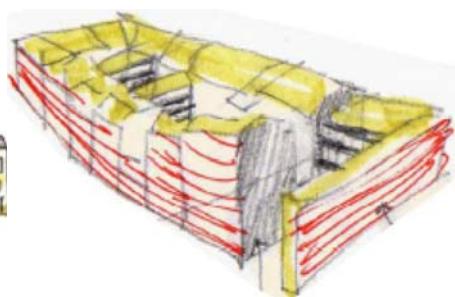
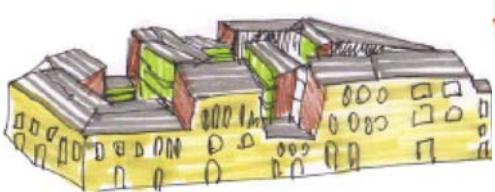
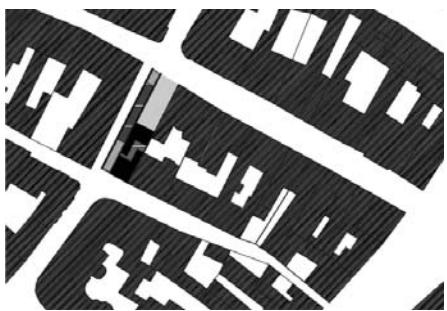

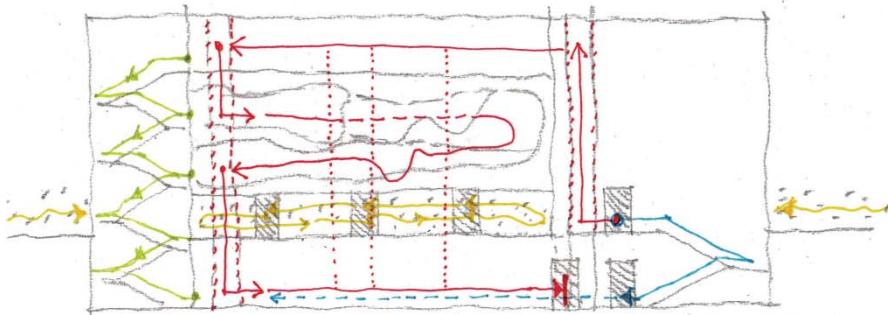
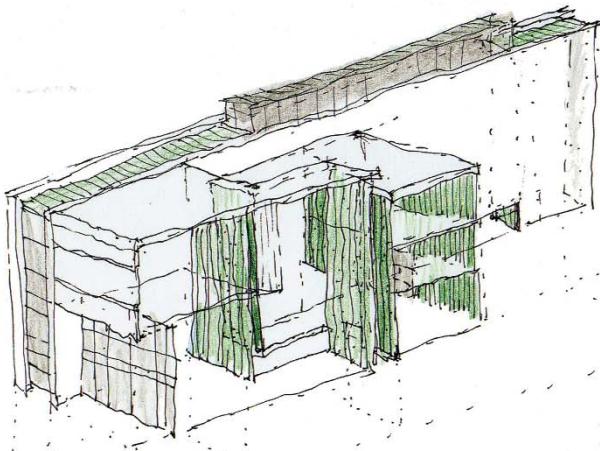

53

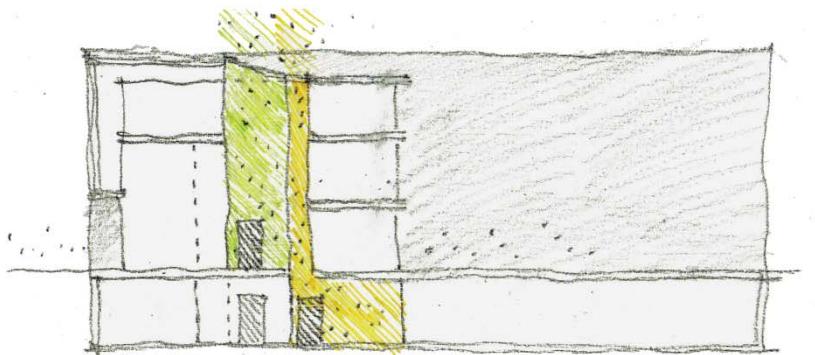

Rec no. 80/26, 2010.

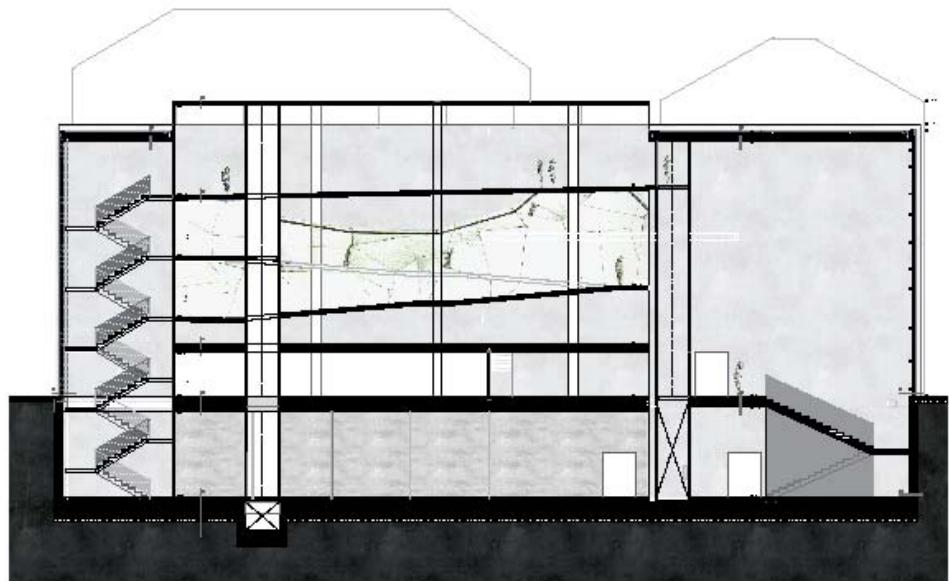
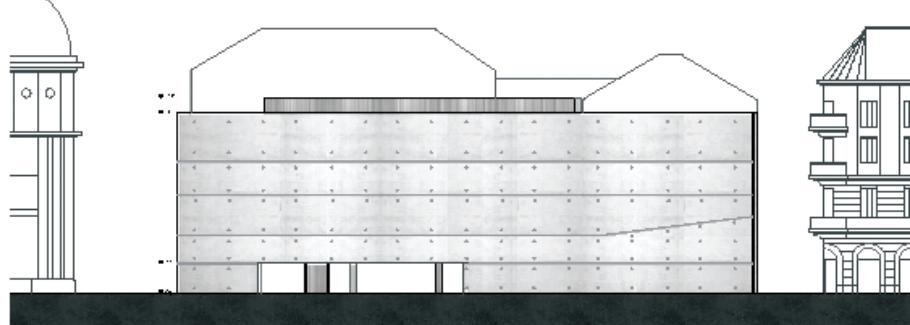

55

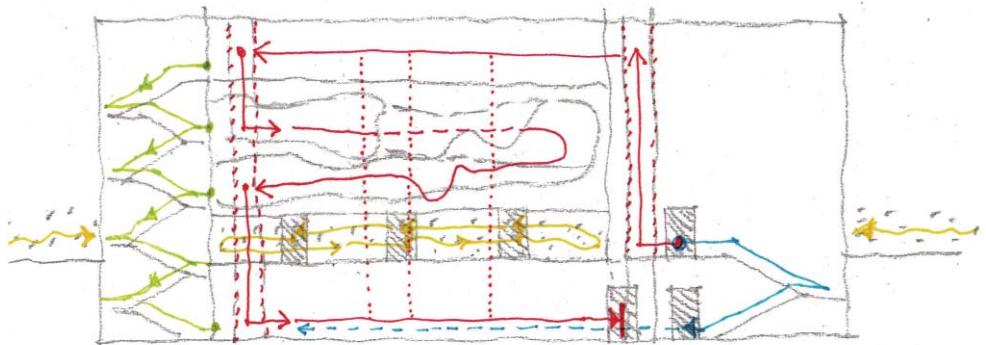

56

58

Rec no. 80/26, 2010.

